

De Raad, man her vil lægge Sagen i Hænderne paa, savne nemlig i Virkeligheden den Sagkundskab, der skal til for at administrere den. — Dernæst vilde jeg tillade mig at spørge den ærede Forslagsstiller, hvad der menes med det, der staaar i § 1 om Forretningsgartneri. Der staaar: „Naar her i Landet en Arbejder hos en Arbejdsgiver i Landbruget — her under dets Bierhverv samt Stutteri, Skovbrug, Forretningsgartneri og Planteskole — rammes af et Ulykkestilfælde —“. Hvad er Meningen hermed? Jeg forstaaer fuldt vel, at man vil have Forretningsgartneriet med, men jeg spørger, om Arbejdere, der ere beskæftigede i dette, opstilles i Modsætning til de Arbejdere, som omkring paa Landet arbejde i, hvad jeg vilde kalde Luksusgartneri? Hvis det er Meningen, tror jeg ikke, det er heldigt. Skulle Arbejderne ved Gartnerierne i de større Herregaards haver, som ikke kunne kaldes for Bierhverv til Landbruget, fordi Driften af disse Haver ikke danner noget Erhverv, falde uden for Forsikringen? Jeg tillader mig altsaa at rette det Spørgsmaal til den ærede Forslagsstiller, om der i Ordet „Forretningsgartneri“ ligger, at de her nævnte Arbejdere ikke ere med? Endnu vil jeg kun tilføje, at jeg for mit eget Vedkommende ikke vilde anse det for i og for sig meget uheldigt, at man af de virkelig større Arbejdsgivere paa Landet forlangte, at de skulde forsikre deres Arbejdere paa samme Maade, som man nu forlanger det af de industridrivende, naar det blev en privat Forsikring, idet denne vilde blive langt billigere end det Apparat, der her sættes i Scene, men jeg ser paa den anden Side ogsaa meget vel, at det ikke kan lade sig gøre paa Grund af den store Ulighed, der vilde fremkomme mellem disse Arbejdere og dem, der delvis arbejde for andre og delvis for sig selv. Det er jo netop, fordi der er denne Forskel, at hele dette Apparat skal sættes i Bevægelse. Men naar Arbejdsgiverne paa Landet skulle bære den forøgede Byrde ved Forsikringen, finder jeg det naturligt og rigtigt, at det offentlige faar sin Part af Byrden eller rettere kommer til at bære den. — Ogsaa jeg kan slutte med at udtale Ønsket om, at det maa lykkes at bringe noget ud af det foreliggende Lovforslag, for at vi saa meget hurtigere kunne naa til en Forsikring af Landarbejderne. Det skulde glæde mig, om Regeringen vilde tage Sagen i sin Haand og mulig gøre det paa Grundlag af dette Lovforslag. Jeg mener ubetinget, at

Sagen bedst fremmes, naar Administrationen bliver den ledende.

J. Jensen (Kjøbenhavns 10de Valgekreds): Det var med en vis Interesse, at jeg for nogen Tid siden hørte det ærede Medlem for Aalborg (Bramsen) bebude: Forslag til Lov om Landarbejderes Forsikring mod Ulykkestilfælde under Arbejdet. Jeg kan imidlertid ikke nægte, at da jeg saa Forslaget, blev jeg for saa vidt skuffet, som jeg havde tænkt, at det ærede Medlem havde fundet paa noget endnu meget mere genialt. Det, som det ærede Medlem her har foreslaaet, er i Virkeligheden jo kun det, som det ærede Medlem ikke kunde faa Flertallet i dette Ting til at gaa med til, da vi forhandlede den Lov, som nu er stadfæstet under 7de Januar dette Aar. Man mente den Gang, at man ikke kunde faa Landbrugets Arbejdere ind under en Lov, der paalægger Arbejdsgiverne en Erstatningspligt for de Ulykkestilfælde, der forefalde i Landbruget. Nu har det ærede Medlem imidlertid resolut stillet dette Forslag, gjort nogle Forandringer i den Maade, hvorpaa Midlerne tilvejebringes eller rettere sagt administreres, og byder os det her. Den eneste Grund, jeg kan tænke mig for det ærede Medlem til at gøre dette, er det Raisonnement: Nu have vi faaet det Princip slaaet fast i den ene Gruppe af Erhverv, og saa er det ogsaa ret naturligt, at man fortsætter paa samme Vej! Jeg synes for saa vidt ogsaa, der er noget i at fortsætte ad den en Gang valgte Vej, naar Forholdene i øvrigt ere lige, men jeg anser det ikke for at være noget godt Princip. Af Hensyn til den Hjælpeløshed, hvorunder Arbejderne vare stillede, saa længe vi overhovedet ingen Lov havde, gik jeg med til det Forslag, der nu er vedtaget, men ærede Medlemmer ville jo vide, at hverken jeg eller mine Partifæller have ønsket at bygge en Ulykkesforsikring op paa det vedtagne Princip. Nu høre vi imidlertid af Repræsentanter for de forskellige Partier, at man har meget store Betænkeligheder ved at følge Princippet, og jeg gaar ud fra, at Betænkelighederne væsentligst hidrøre fra, at man ikke vil lægge denne Byrde paa Landbruget. De tekniske Vanskeligheder, der ere omtalte og Vanskelighederne ved at faa ogsaa dem, der arbejde for egen Regning, med ind under Loven, bundet alt sammen i, at man tror, at denne Ordning vil medføre Udgifter, som Landbruget ikke kan bære. Det kan nu meget godt være, at Landbruget er vanskelig stillet, men jeg